

Arrest

nr. 70 381 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoekers dienden op 3 maart 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 3 maart 2010 bleek dat de vingerafdrukken van verzoekers in Polen werden geregistreerd op 10 december 2004 en ook op 5 juni 2007 en 21 september 2007. Tevens bleek uit de resultaten dat verzoekers er een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 3 maart 2010 en 9 maart 2010 werden verzoekers gehoord in het kader van een eventuele overname door Polen. Ten tijde van hun verhoor erkenden verzoekers dat ze een asielaanvraag in Polen hadden ingediend.

Op 11 maart 2010 verzocht de verwerende partij de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekers in toepassing van artikel 16 (1) (c) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

De overname van verzoekers werd door de Poolse autoriteiten aanvaard op 17 maart 2010 en dit op grond van artikel 16 (1) (c) van de Dublin-II-Verordening. Op 24 maart 2010 werd nogmaals de overname van verzoekers aanvaard door de Poolse autoriteiten, doch ditmaal in toepassing van artikel 4 (3) van de Dublin-II-Verordening.

Op 1 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op diezelfde dag nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ook een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de twee voormelde beslissingen van 1 juli 2010 dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoekers werd op 12 oktober 2010 verworpen bij arrest nr. 49 394.

Op 21 december 2010 dienden verzoekers opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaarden in augustus 2010 naar Polen te zijn gereisd en op 20 oktober 2010 te zijn teruggekeerd naar België.

Op 22 februari 2011 dienden verzoekers wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 17 mei 2011 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2011 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek onvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkenen halen medische elementen aan voor K, E; K, L. en N, M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 30.06.2011 (zie verslag in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het Polen (verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkenen in het kader van de Dublin-conventie). De betrokkenen kunnen reizen. De arts-adviseur concludeert: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen bij de betrokkenen, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling, opvolging en toegankelijkheid beschikbaar zijn in Polen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van overname, Polen."

De advocaat haalt in het verzoekschrift aan dat verzoekers een tijdelijke verblijfstitel (de geldige Pobyt waarvan sprake) hebben in Polen en dan kunnen zij zich inschrijven als werkzoekenden of werken. In het eerste geval betaalt de werkloosheidskas de bijdragen voor de ziekteverzekering, in het tweede geval de werkgever. In beide gevallen zijn zij en haar gezin verzekerd en genieten ze zo toegang tot de nodige gezondheidszorgen.

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel en tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van machtsoverschrijding. Tot slot voeren verzoekers ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

Daar waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt de Raad vooreerst op dat dient te worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet hebben aangetoond dat *“betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing”*.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verleend door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verwijzing. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

Bij de bestreden beslissing wordt het medisch advies onder gesloten omslag gevoegd en mee ter kennis gebracht zodat het een deel van de motivering vormt.

In hun eerste onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat de verwerende partij nalaat een antwoord te formuleren aangaande de argumenten die zij in hun aanvraag hebben aangehaald met betrekking tot de passende toegang tot de gezondheidszorg. Verzoekers hebben in hun aanvraag geciteerd uit een rapport van het UNHCR van 2010 waaruit blijkt dat de meeste klachten i.v.m. gezondheidszorg betrekking hebben op de moeilijkheid om toegang te verkrijgen tot deze zorgen, de lange duurtijd alvorens voorgeschreven medicatie te kunnen verkrijgen en het gebrek aan nazorg. Verzoekers stellen dat zij in hun aanvraag duidelijk verwezen hebben naar hun eigen bevindingen op dit vlak, doch dat de verwerende partij hieromtrent niets heeft gemotiveerd. In een tweede onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer wat de toegankelijkheid betreft er bovendien verkeerdelijk van uitging dat verzoekers zich nog steeds in de asielpcedure in Polen bevonden en aldus konden genieten van gratis dekking van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, naast de gebruikelijke en wettelijk vereiste medische getuigschriften ook een uitgebreide brief/document hebben toegevoegd van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna verkort het BCHV) waarbij deze organisatie een advies uitbrengt aangaande de situatie van verzoekers. Het BCHV heeft verzoekers in Polen ontmoet en heeft de situatie van verzoekers ter plaatse onderzocht. Uit het advies blijkt onder meer dat verzoekers over een geldige pobyt beschikken, maar dat aangezien deze pobyt meer dan een jaar geleden was uitgegeven zij geen recht meer hebben op financiële steun die voortvloeit uit deze pobyt. Wel wordt hen een maandelijkse kinderbijslag toegekend (ongeveer 820 Zloty per maand). Dit bedrag blijkt uit de gedocumenteerde beschrijving in het document ruim onvoldoende om op een menswaardige manier te kunnen leven met 8 personen. Verzoekers betalen immers reeds 600 Zloty per maand voor een kamer zonder drinkbaar water, verwarming en waarbij enkel 's nachts elektriciteit beschikbaar is. Hetgeen ze overhouden, moet dan dienen voor eten en medische zorgen. Wat betreft de medische zorgen stelt het advies niet ter discussie dat de nodige geneesmiddelen en de specifieke behandelingen voor verzoekers bestaan in Polen, evenwel betwisten ze de daadwerkelijke toegankelijkheid van deze zorgen. Zo wijst het BCHV op de financiële status van verzoekers en verduidelijkt dat zij met hun beperkte middelen niet kunnen voorzien in een privéverzekering. Vervolgens citeert het BCHV uit het voormelde rapport van het UNHCR van 2010 en stelt dat het probleem van de slechte toegankelijkheid van specialisten en de extreem lange wachttijden die ermee gepaard gaan *in concreto* werden ervaren door verzoekers. Als voorbeeld stelt het BCHV dat blijkt dat het dochtertje van 8 jaar, reeds kort na de geboorte een ondraaglijke hoofdpijn had. Het kind werd regelmatig 's nachts wakker en sloeg met haar hoofd tegen de muur. In 2004 werd het kind door de Poolse centrumarts doorverwezen naar een specialist aangezien men rekening hield met een eventuele hersentumor. Het heeft drie jaar geduurd vooraleer er effectief

foto's werden genomen van het hoofd en vooraleer het kind werd doorverwezen naar een groter ziekenhuis in Warschau. Daar werd echter niets ondernomen. Er werd hen enkel gezegd "indien uw dochter kanker had, dan was ze al lang dood". Er werd hen aangeraden om verder af te wachten. Het BCHV leidt hieruit af dat er een totaal gebrek is aan afdoende medische verzorging..

Ondanks de uitvoerig en *in concreto* gedocumenteerde aanvraag om medische redenen, blijkt de bestreden beslissing eerder summier en algemeen gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Dit advies betwist niet dat de in de medische getuigschriften vermelde ziekten kunnen beschouwd worden als een problematiek die een reëel risico kan inhouden voor hun leven of fysieke integriteit als die niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Vervolgens wordt onderzocht of de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van overname onderzocht en wordt vastgesteld dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn. Dit wordt op zich niet betwist door verzoekers. Vervolgens wordt de toegankelijkheid onderzocht. Wat de toegankelijkheid betreft, verwijst de ambtenaar-geneesheer op een summiere en algemene wijze naar een nota "toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 28/06/2011". Zoals verzoekers terecht aangeven blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar de situatie van asielzoekers die nog in de procedure zitten en naar de situatie van asielzoekers in opvangcentra. Zo wordt in het medisch advies enkel gesteld *"vreemdelingen in de asielprocedure genieten gratis dekking van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, gefinancierd door de Dienst voor Vreemdelingen, tot twee maanden nadat de definitieve beslissing in hun dossier is genomen. In het Poolse gezondheidszorgsysteem zijn behandelingen voorzien voor voorkomende aandoeningen en ziektes. Asielzoekers in Polen hebben, alhoewel ze in opvangcentra dienen te verblijven, wel volledig toegang tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers."* Dit is niet dienstig aangezien verzoekers duidelijk hebben aangegeven dat zij niet meer in een opvangcentrum verblijven en dat hun asielprocedure ondertussen definitief is beslecht. Wat betreft de toegankelijkheid wordt er in het medisch advies verder niets meer aangehaald. In de bestreden beslissing zelf voegt de verwerende partij wel nog toe dat verzoekers zich met hun probyt kunnen inschrijven als werkzoekenden waardoor zij kunnen genieten van een ziekteverzekering via de werkloosheidskas. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing ook duidelijk de bron aan waarop zij zich gebaseerd heeft om vast te stellen dat verzoekers ondanks dat hun asielprocedure ten einde is en zij geen recht meer hebben op financiële steun die voortvloeit uit hun probyt, toch kunnen genieten van een ziekteverzekering. Dit motief is een afdoende motivering voor het argument van verzoekers dat zij slechts over zeer beperkte financiële middelen beschikken. Evenwel wordt noch in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, noch in de bestreden beslissing geantwoord op het argument van verzoekers van de slechte toegankelijkheid van de medische zorgen en de extreem lange wachttijden die zij aan de hand van hun concrete situatie hebben trachten aan te tonen. De bestreden beslissing en het medisch advies focussen enkel op de beschikbaarheid van medische zorgen, welke op een zeer algemene wijze werd nagegaan en op de financiële kant van de toegankelijkheid. Gelet op de uitvoerig gedocumenteerde aanvraag waarbij duidelijk gewezen werd op het concreet probleem dat verzoekers ondervonden hebben met hun achtjarige dochtertje is een dergelijke motivering *in casu* niet afdoende.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU